

Ağaçlar da Őahit

Nureddin Yıldız'ın 06.11.2017 tarihli (305.) Hayat Rehberi dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Peygamberimiz Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem, Allah'ın yarattığı mahlûkatı arasında melekler dâhil olmak üzere, en çok sevdiği kulu olduğuna herkesin imanı vardır. Bu dünyada hiç kimse çıkıp da "Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem, Allah'ın sevdikleri arasında herhâlde birincidir" bile diyemez. Eğer Allah Teâlâ, yarattığı mahlûkatı arasında birini seviyorsa bu muhakkak ki Abdullah'ın oğlu Muhammed aleyhisselamdır. Ve Allah'ın onu sevmesinde bir yakın-benzer isim daha yoktur; ne meleklerden Cebrail ne Mikail ne İsrail ne de insanlardan başka biri.

Buna böyle iman ediyoruz. Hiç kimsenin de böyle bir tartışmanın içine girdiği yoktur zaten.

Fakat böyle iman ettiğimiz hakikati evde çocuklarımızla otururken, işyerinde çalışırken, yolda yürürken, akşam haberleri izlerken, telefonumuza gelen bir mesajı yorumlarken; hayatın içinde kullanacağımız bir dokümana çevirmek de istiyoruz.

Öncelikle hakikatimizi tekrar edelim: Allah'ın kulu Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem, kâinata denk bir insandır. Buna şüphe yoktur.

Fakat 63 yıl kaldığı şu dünya topraklarında, toplam 63 saat dertsiz yaşayamamıştır. Yetim doğmuş, anasız büyümüş, iliklerine kadar fakirlik hissetmiştir. Kurduğu devlet milyonlarca fakirin sofrasını ziyafete dönüştürmüştü ama o bir sıcak çorbaya doyamadan dünyadan ayrılmıştır. Kâinatın sahibinin en sevdiği kuldu; en fakir hayatı yaşadı. Dışında kalan düşmanlardan, yakın çevresinden, ailesinden dertler çekti. Bir-üç gün değil, yıllar süren ekonomik ve siyasî abluka altında tutuldu.

Bahsettiğimiz bu kişinin Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem olduğuna dikkat edelim. Yani Allah'ın yeryüzüne gönderdiği on binlerce peygamberin sonuncusu, en değerlisi. Onca sevgiye, yaratılmışlığının önceliklerle dolu kimliğine rağmen yetim ve öksüz büyümesi, bir küçük vadiye sıkıştırılıp senelerce insanlardan tecrit edilerek yaşaması, mübarek kızları hicret etmeye mecbur bırakılmış bir peygamber olması... Bu sıkıntılar bir yana, Allah'ın onu ne kadar çok sevdiğinin matematik olarak yeterli bir cevabı olmadığı gerçeği bir yana. Matematik çöker de yine Allah'ın onu ne kadar sevdiğini gösterecek bir ifade bulamayız.

Bir caminin imamı, bir tekkenin şeyhi değil sözünü ettiğimiz insan; adı Allah'ın adının yanında zikredilen Muhammed aleyhisselamdan söz ediyoruz. Develer onun önünde dile geldiler ama o kendi amcasına derdini anlatamadı. Hayvanların kulağına eğilip derdini anlattı; öz amcasına derdini anlatamadı. Ağaçlar önünde insan gibi secdeye kapanırlar, bir emri olup olmadığını sorarlardı. Ama öz akrabaları ona, "Allah senden başka gönderecek birini bulamadı mı!" diyorlardı. Ağaçlar dinledi, dayıları dinlemedi.

İşte bu Peygamber aleyhisselam, çocuğuna söz dinlemediğini söyleyip yakınan babaların örneğidir. Allah Teâlâ, onu kadına ve erkeğe örnek olarak gönderdiğini buyuruyor. Bir müminin namazı Resûlullah'ın namazına benzerse Allah onu namaz diye kabul ediyor. Hac onun haccına benzerse kabul ediliyor. Şablon odur. Aile çilesi karşısında, siyaset dertlerinde ve toplumun insanlaşması için verilen mücadele esnasında da insan ona benzediği kadar Müslüman olur. Bir insan nasıl ki öğle namazını zıplayarak kılmak gibi bir iş yaptığında o yaptığı artık 'öğle namazı kılmak' anlamına gelmiyor ve hatta sapıklık oluyorsa, toplumun insanlaşması için de Resûlullah aleyhisselatu vesselamın karakteri dışında bir hedef ele alındığında, bu zıplayarak namaz kılmanın benzeri bir iş olur. Çünkü o namazın da haccın da orucun da kocalığın ve kadınlığın da evlatlığın da babalığın da örneğidir.

63 yıllık ömrüne 63'ün yüzlerce katı çile sığan ve bütün bunları Allah'ın en sevgili kulu olmasına rağmen yaşayan o Peygamber aleyhisselamı, insanlığın bugünkü kadar anlamaya muhtaç olduğu bir

zaman belki hiç yaşanmamıştır. Kendimizi hâlâ psikologların kapısına mahkûm hissettiğimiz dünyamızda henüz psikolojin p'sinin olmadığı bir devirde, ölmüş yürekleri hayatla buluşturmuştu. Şimdiye dek psikologlara verecek paramız kadar ona teslim edecek yüreklerimiz çoktan olmalıydı. O zaman acılarımızdan bile zevk alır, daha huzurlu yaşadık.

Bu Peygamber'in, en çok sevilen olduğu hâlde en çok derde muhatap edilmiş Peygamber'in, ne demek istediğini anlayabilmek için bir süreliğine zihinlerimizi dünyadan uzaklaştırmalı, modern dünyamıza onu etki ettirebildiğimiz kadar Müslüman olabileceğimiz gerçeğini iyi düşünmeliyiz. Nihayetinde onun hayatımıza etkisi, adı anılınca gözyaşı döküyor olmamızla tam olarak ispat edilebilecek bir şey değildir. Ağlamalar gazımızı çıkarmaktan ibaret seviyede kaldıklarında neticede birer şeytan tuzağıdır zaten. Ağlamak yerine dik durup onun hayatından kendi hayatımıza dersler çıkarabilen müminler olmalıyız.

Herkesin bildiği gibi Resûlullah aleyhisselam, akrabaları olan bir topluma peygamber olarak geldi. Birkaç asır öncesine gidildiğinde babaları İsmail aleyhisselam olan geniş bir akrabalar topluluğu, ta ötelere aynı sülalenin fertleriydiler. Ama Efendimiz aleyhisselama nefes aldırmadılar. İman edenlerini, kendi kızları dâhil, Habeşistan'a hicret ettirmek zorunda kaldı. Hanımı Hatice radiyallahu anha, milyonlarca erkek gücünde bir duruşla ona destek olmuş, iman etmediği hâlde amcası Ebu Talib de bir samimi duygu uğruna yanındaydı. Peygamberliğinin onuncu senesinde hem Hatice'si hem amcası vefat etmişti. Üstelik amcası onu iki kere, hem öldüğü hem de iman etmeden öldüğü için ağlatmıştır.

Bu yüzdendir ki o yılın adı 'hüzün senesi' konmuştur.

Efendimiz aleyhisselam bu hüzünlü hâlinin üzerine şöyle bir plan düşünmüştü: Bebekliğinde Halime'den süt emmek için gittiği Taif'te dayı tarafından akrabalarının yanına gitmek, hem de Mekke'nin siyasî rakibi olan Taifliler nezdinde bir başarı elde etmek istemiş, Mekkeliler'in karşısında olan Taifliler'in iman etmeyeceklerse bile ona sahip çıkacaklarını tasarlamıştı. Böylece eli güçlenecek, Mekke'ye de güçlü dönecekti.

Yanına genç bir sahabi olan Zeyd bin Harise'yi aldı, beraber Taif'e gittiler. Mekke-Taif arası bugünkü karayoluyla 120, dağ yolundan da 80 kilometredir. Beraberinde binek almayıp "Muhammed kaçıyor" söylentisine de meydan vermedi ve yürüyerek bu yolu kat etti. Bu Taif yolculuğu toplam bir aydır.

Taif'te dayılarını ve dayı çocuklarını bulup oturdu ve derdini anlattı. Dayı çocukları ona 'hoş geldin' demediler ve yüzüne, "Allah senden başka gönderecek birini bulamadı mı, bula bula seni mi buldu, zengin çocuğu yok muydu, onu gönderseydi ya!" dediler. Efendimiz aleyhisselam Taif'te on gün kaldı ve kapı kapı insanları dolaştı. Sonunda Taifliler boş sokak çocuklarını topladılar ve Peygamber aleyhisselamdan gün doğumunda şehri terk etmesini isteyip aksi hâlde onu öldürecekleri tehdidini savurdular. Mekke'ye karşı yardım görmek için gittiği yer Mekke'den beter çıktı.

Efendimiz aleyhisselam bir sabah vakti Taif'ten kaçmak zorunda kaldı ama kaçamadı. Yürüyeceği yolun iki tarafını kucaklarına taş toplamış çocuklarla dolduran Taifliler, ona ve Zeyd'e taşlar attılar. Zeyd radiyallahu anh, her gelen taşa elini ve göğsünü siper edince başı yarıldı, ayaklarına kadar kanlar içinde kaldı. Sonunda Taif'in dışına kadar kaçabildiler ve bir üzüm bağına rastladılar. Hem Resûlullah Efendimiz hem Zeyd kanlar içinde olduklarından yürüyecek mecalleri kalmayınca orada oturdular. Efendimiz mübarek sırtını oradaki üzüm kütüklerinden birine yaslayarak derin bir nefes alabildi.

Taşlandığı esnada Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, kâinatın efendisi olan o büyük Peygamberimiz, ne çektiğini daha sonraları Aişe anamıza anlatmıştır ki o da bize nakletmektedir. **Buharî ve Müslim'de geçen bu hadis-i şerifi sinirli babalar, kocalarını doğramak için fırsat kollayan kadınlar, siyasetten umudunu kesenler, Allah ve Resûlü'nden başka siyaset belirleyicilere umut**

bağlayan akli kıtlar, toplumun taşlamasına-tweet'lemesine karşı umudunu kesenler olarak okuyalım:

Aişe anamız, Resûlullah Efendimiz'e şöyle demiş: "Ya Resûlallah, Uhud'da çok eziyet çektin, mübarek dişin yaralandı, vücudundan kan akıyordu. Uhud gününden daha şiddetli bir günün var mı?" Resûlullah aleyhisselam bu soruya şöyle cevap veriyor: "Nasıl olmaz Aişe... Taif'ten dönüşüm hayatımın en zor günüydü. Serseri çocuklara beni taşlattılar, umut için gittiğim dayı çocuklarım Mekkeliler'den daha kötü çıktı. Sonra geri dönerken bir ağaç kütüğüne yaslandım da Cebrail gelip bana şöyle dedi: 'Muhammed, şimdi senin çektiğini Allah gördü ve dağları yöneten meleğe emretti; eğer sen bu seni taşıtanlardan intikam almak istiyorsan o melek iki dağ arasında onları ezecek. Bunu istiyor musun?'

O zaman ben ona dedim ki: Yok, öyle olmasın. Bunlar cahil insanlar, bilmiyorlar. Bunlar gider, çocuklarından biri gelir de belki bir gün 'lâilâhe illallâh' der."

Bakınız, burada sözünü ettiğimiz 'Muhammed', dünyanın ve evrenin bir numarası olan Muhammed aleyhisselatu vesselamdır. Adı Allah'tan sonra anılandır. Serseri çocukların taşları altında kalan, "Allah senden başkasını bulamadı mı!" diye hakaret edilen, yanındaki evlatlığı Zeyd'in başı yarılan Resûlullah aleyhisselam dağları onların başlarına yıksaydı haklıydı. Ama öyle yapmadı ve o gün Allah'ın onu Kur'an'ında niye "âlemlere rahmet" olarak tanıttığı ortaya çıkmış oldu.

Nuh aleyhisselam sonunda dayanamamış, açmıştır ağzını.

Musa aleyhisselam da "beni bu milletten kurtar ya Rabbi" demiştir.

Onların beddualarını göklere taşıyan melek, Efendimiz aleyhisselama da gelmiştir ama o bunu istememiş, onu taşıyanların çocuklarından birinin iman edeceğini ümit etmiştir.

Bir mümin nasıl sözelimi öğle namazını dört rekât kılarak Resûlullah aleyhisselamı örnek alıyorsa işte o Peygamber, bir babanın karşısına alıp evlatlıktan kovduğunu söylediği çocuğu için de örnek olmalıdır –ki çocuğu henüz o babayı taşlamış da değildir. Henüz gelini onu sokağa çıkarıp çocuklara çikolata vererek taşıtmamış bir kaynananın ağzından öyle beddualar dökülmektedir, öyle dışlamakta ve hayatından koparmaktadır ki değil iki dağın arasında ezilmek, Lut kavmi gibi başına taşlar yağsa yine intikamı alınmış olmaz zannediliyor. Hâlbuki oruç tutmayı, namaz kılmayı öğrendiği Peygamber ile sabretmeyi öğrenmesi gereken aynı Peygamber'di.

Peygamber aleyhisselamın o vücudundan kanlar aktığı sırada takındığı bu tavır, bütün kocalara örnektir. Çocuğu hafızlık yapmıyor, imam-hatıpte okumuyor veya yaramazlık ediyor diye bitmiş analığın-ağabeyliğin-analığın bu örnekle uyuşmayacağını bilmek lazımdır. **Allah'tan sonra bir numara olan Efendimiz aleyhisselamın hâli ve hâlinden sonra gösterdiği tavrı ortadayken 'çok sinirlenen' bir baba-anne-ağabey-abla, Allah'tan sonra kaçınıcı sırada olduğunu sanıyor ki o kadar sinirlenmeye kendinde hak bulabiliyor?**

Sadece Taifliler'in değil, insanlığın başına belki ikinci bir Nuh tufanı olarak fatura edilecek bu olaydan dolayı bütün insanlığın bedel ödememesi için o gün Resûlullah aleyhisselatu vesselam, meşhur duasını etmiştir. O duayı işiten ağaçlar ve mübarek ayağını bastığı toprak kıyamet günü ne büyük şahitlikler edecekler. Efendimiz aleyhisselamın, vücudundan kanlar akar hâlde Rabbine niyazda bulunuşunu bugün karısından-kocasından ızdırap çeken, bombalamalar-yakılmalar veya toplumda bozulmalar nedeniyle canı yanan müminler olarak kendimize ders çıkarmak niyetiyle okumalıyız.

Kâinatın efendisi Resûlullah aleyhisselatu vesselam, mübarek vücudundan kanları akar hâlde şöyle dua etmiş, Rabbine dilekçesini arz etmiştir:

"Allah'ım,

Güçsüz kaldığımı, çaremın tükendiğini, insanların beni hor görmesini sana şikâyet ediyorum.

Ey merhamet edenlerin en merhametlisi,

Sen gerçekten Erhamu'r-râhimînsin. Beni kime bıraktın?

Beni bir yabancıнын eline mi ittin? Yoksa bana zulmedecek bir düşmanın eline mi saldın beni Allah'ım?

Ama ey Rabbim, senden bana bir gazap gelmesin de ben bu başıma gelenlere razıyım. Yine de sen bana afiyet verir, beni bu dertlerden kurtarırsan bunu da çok hoş karşılarım.

Ey Rabbim, görevimi yapamadım diye senden bana bir gazap incek, başıma bir felaket gelecek olursa ben yine senin dünyayı ve ahireti aydınlatan yüzünün nuruna sığınırım.

Beni himaye edeceksen sen edeceksin Allah'ım.

Ey Rabbim,

Sen bu görüntüden hoşnut isen benim hiçbir şikâyetim yok. Zaten senden başka da hiçbir güç ve kuvvetim yok Allah'ım."

Dikkat ediniz, şikâyet etmiyor. Rabbiyle konuşuyor, serseri çocuklar tarafından taşlanmasını gündemine almıyor da şayet Rabbi razıysa kendisinin de razı olduğunu söylüyor. Yeter ki Allah razı olsun.

Buradan ders çıkarabilmemiz için aynı olayı yaşamak üzere Taif'e gitmemiz ve egzersiz yapmamız gerekmiyor. Her müminin evi Taif'tir zaten! Herkes Taif'e rahmet okutacak sokaklarda yürümektedir! Allah'a davet eden biri Taif kadar şiddetli bakışlar göreceği sokaklarda yürümek zorunda kalıyor. Tesettürlü olduğu için Taif'teki taşlardan daha ağır ve hırçın bakan gözlüler tarafından yıpratılan mümin kadınlar derslerini buradan çıkarmalıdır.

Bir mümin kadın, "peçe sana yakışmıyor", "gençliğini eskitiyorsun", "yaşlı teyze gibi görünüyorsun", "babaanne ayakkabısı giyiyorsun" eleştirilerine rağmen gençliğini insanların cazibesine göre şekillendirmeyip akrabalarından yakın arkadaşlarına kadar herkes tarafından ötelendiğinde, bütün işkencelerden sonra evindeki bir direğe yaslanıp "Allah'ım, sen razı ol da dünyanın bütün dağları üstümden geçsin" diyecek ki, namaz kılmayı öğrendiği Peygamberinden yaşamayı da öğrenmiş olsun. Aksi takdirde psikologlar hem insanın parasını alır hem de nasıl uyuşacağını tarif ederler.

Bu ümmetin vazifesi, Resûlullah aleyhisselamın mevlidini anlatan şiirleri dinlemekten ibaret değildir. O şiirdir, edebiyattır, tesellidir. Ümmetin vazifesi, Resûlullah'ı önünde lokomotif gibi takip ederek çetin kayaları onunla aşmaktır. Ona ümmet olmamızın nedeni budur.

Aile babalarının Peygamber aleyhisselamın bu bölümünden nasipleri yoksa sakal onları ümmet-i Muhammed'den gösteren orijinal bir gösterge değildir; sakal nitekim papazlarda da vardır. Ama papazlarda bu merhamet yoktur. Rahibe kültürlüleri de çarşaf gibi, çarşaftan kalın kıyafet giyerler belki; ama 'rahmete'n li'l-âlemîn' (âlemlere rahmet) olan Peygamber'den nasip almamışlardır, polise güvenirlere. Çocuğu on sekiz yaşını doldurur doldurmaz da sokağa atarlar.

Buraya kadar bahis konusu ettiğimiz manzaranın değerlendirmesinden kendimize payeler çıkarmalıyız. Bu payeleri zihnimize not almalı, sonra da kendi içimizde sorgulamalarımızı yaparak derslerimizi çıkarıp hayatımıza şekil vermek üzere uygulamalıyız:

1- Rabbimize derdimizi şikâyet etmeyi becerebiliyor muyuz?

Otuz beş yaşındaki biri son on senesinde çektiği sıkıntılardan muzdarip; evinde hastası var veya kendi hasta. Masrafların fazlalığından kenara para koyamıyor, elektrik faturasını ödeyecek kadar bile birikim yapamıyor. Ana-babasına derdini anlatamıyor. Etrafındaki akrabaları onu insan yerine koymuyor, çocukları sözünü dinlemiyor. Yaşadığı şehri faiz ve diğer haramlar istila etmiş, ahlaksızlık prim yapıyor. Taşlar bağlanmış, köpekler salınmış.

Bütün bunlardan sonra evinde, kimsenin olmadığı bir odada ışıkları da söndürerek, tıpkı Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin ağaca yaslandığı gibi, "Allah'ım..." deyip hâlini Rabbine şikâyet etmeyi becerebilmiş midir? Yoksa Kadir gecesi gelecek de camide toplu dua merasimi yapılacak da illa o dualara âmin demeyi mi beklemektedir?

2- Efendimiz aleyhisselam duasında, "*senden başka da hiçbir güç ve kuvvetim yok Allah'ım*" buyurmuştu.

Ne siyasete ne paraya, ne ittifaka ne coğrafyaya değil; sadece Allah'a güvenmek. İnsan olarak plan-proje yapmak ama güç ve kuvvetin eylem ve söz olarak yalnızca Allah'tan olduğunu bilmek.

3- Asıl derdimiz nedir?

Müreffeh bir hayat, çocukları evlendirip mürüvvetlerini görmek, çoluk çocuk toplanıp birlikte umreye gitmek... mi yoksa esasen Allah'ın rızasının kazanılması hedefini unutmamak mı? Dünyayı cennet zannetmek mi cennete gidilen yer olarak bilmek mi?

4- Hemen yarın sabah namazına gitmeden önce bile olsa Rabbimiz rahmetini indirir, afiyetine kavuşabiliriz. Buna iman edebiliyor muyuz?

Duasında başına gelen fena durumlardan razı olduğunu ama rahmeti gelirse de pek hoş olacağını buyuruyor Rabbine, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem.

Biz bu Peygamber'in ümmetiyiz. Çektiği onca sıkıntıya rağmen ümmetini Allah'a havale etmeyen Peygamber'in ümmeti, kâfirlerden başkasını Allah'a havale etmemelidir. Umutla beklemelidir. Nitekim o, cennetin anahtarlarını elinde tutan biri olduğu hâlde, kâfirleri bile Allah'a havale etmemiştir.

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِيْنَ. وَصَلَّى اللّٰهُ وَسَلَّمْ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَىٰ اٰلِهِ وَصَحْبِهِ اَجْمَعِيْنَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.